

РЕШЕНИЕ

№ 8203

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 18.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6302** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 24924 от 03.07.2023 г., подадена от П. Т. П., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ап. 10 и съдебен адрес [населено място]- 1303, [улица], партер, кантора №1, чрез адв. К. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0246-000105/14.06.2023 г., издадена от началник Районно управление (РУ) Б. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) С., с която на оспорващия, като водач на лек автомобил – МПС марка М. С 300, с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, за това че на 14.06.2023 г. в [населено място], област С., е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510 RDM“, № 0177.

С доводи за материална незаконосъобразност на заповедта, жалбоподателят претендира отмяната ѝ, като оспорва описаната в нея фактическа обстановка, твърдейки че на посочената дата и място не е управлявал МПС, съответно не е имал качеството водач на МПС. Посочено е, че задължителен елемент от фактическия състав на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е субектът да е управлявал МПС, което в случая не било налице. На следващо място се твърди, че органът не е изложил никакви мотиви

защо е определил максималния срок от 18 месеца, което също обуславяло извод за незаконосъобразност на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. С. и адв. Л., които поддържат жалбата с искане същата да бъде уважена. Не претендират разности.

Ответникът - началник на РУ-МВР-Б. към ОД на МВР – С., в съдебно заседание не се представлява и не заявява становище по жалбата. В съпроводителното писмо, с което жалбата е изпратена първоначално на Административен съд София – област, е обективирано възражение за прекомерност на евентуално претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, на законосъобразността на оспорената заповед, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 23-0246-000105/14.06.2023 г., издадена от началника на РУ Б. към ОДМВР – С. на П. Т. П. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца. С акт за установяване на административно нарушение № GA 926536/14.06.2023 г. е констатирано че на 14.06.2023 г., около 00.40 часа в [населено място] по улица Зелен град с посока на движение от ул. Първи май, на кръстовището с двете улици е управлявал лек автомобил М. Ц 300 с [рег.номер на МПС], лична собственост, като при извършена проверка от полицейски органи, същият е отказал да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510ARDM № 0177. На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 123275 и са му връчени 7 бр. стикери № 123275 с направление ФСМП Б.. Констатирано е също така, че същият не е представил СУМПС и контролен талон за него. В АУАН е посочена за нарушена разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП. Като доказателства са били иззети свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС]. Жалбоподателят е отказал да подпише така съставения АУАН, както и талона за медицинско изследване. Заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е връчена на жалбоподателя лично на 14.06.2023 г.

За горните обстоятелства от полицейски служител, присъствал по време на проверката и съставил горепосочения АУАН – В. И. – мл. автоконтрольор към ОДМВР – С., РУ – Б., е изготвена и Докладна записка рег. № 7474/14.06.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата първоначално е подадена до Административен съд София – област с вх. № 4891/30.06.2023 г., като на основание чл. 135, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 133, ал. 1 АПК е изпратена по компетентност на АССГ. Жалбата е подадена чрез ОДМВР – С., РУ Б. с вх. № УРИ 246 000-2587/22.06.2023 г. С оглед датата на връчване на заповедта – 14.06.2023 г. и датата на подаване на жалбата – 22.06.2023 г., съдът намира, че същата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Жалбоподателят е надлежна страна по чл. 147, ал. 1 АПК. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения.

Съгласно чл. 170, ал. 1 ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал.

1, т. 1 ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от участниците в движението, техническата изправност и обезопасяването на товарите на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни да извършват проверката по безопасен начин, осигурявайки необходимата видимост, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 ЗДвП, при извършване на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. Съгласно Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. /служебно известна на съда/ на министъра на вътрешните работи, директорът на ОДМВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. По делото е представена Заповед № 507з-2035/14.04.2022 г. на директора на ОДМВР – С., с която в т. 4 началниците на РУ при ОДМВР – С. са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от началника на РУ – Б., който по силата на горепосочената заповед е компетентен орган да издава ЗППАМ от този вид. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите, посочени в разпоредбата съществени реквизити, и същата е в достатъчна степен мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията за липса на мотиви по отношение продължителността на срока на прилагане на ПАМ, тъй като срокът е законоустановен и не се определя в рамките на оперативната самостоятелност на органа. Мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В чл. 171 ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, която норма е посочена като правното основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая няма спор между страните, че водачът П. Т. П. е отказал да му бъде извършена проба за употреба на алкохол с техническо средство. Няма данни по делото и да е дал кръвна проба. Неоснователно в жалбата се твърди, че същият не е притежавал качеството водач на МПС по смисъла на §6, т. 25 от ДР на ЗДвП. Съгласно легалната дефиниция „водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни,

товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Съдът счита, че не следва да кредитира дадените от свидетеля И. Т. М. свидетелски показания. Същата описва събития, които са се случили в тъмната част на денонощието и както твърди автомобилът на жалбоподателя е бил със загасени светлини, поради което нв може да се приеме, че е възприела ситуацията с описаните подробности. Също така свидетелката установява, че в конкретен определен момент автомобилът е бил спрял, но не установява дали преди това не е бил в движение. На следващо място, дори да се приеме, че двигателят на автомобила е бил изключен, което поначало съдът намира за недоказано, това не води до различен извод, а именно, че жалбоподателят не е притежавал качеството водач на МПС. Присъствието на жалбоподателя в автомобила, на шофьорското място, при което същият има възможност и му предстои непосредственото му привеждане в движение му придава качеството водач.

При доказаност на юридическите факти, обуславящи упражнената компетентност по издаване на ЗППАМ, съдът намира, че жалбата е неоснователна. Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДВП предпоставки. По изложените съображения административният акт е законосъобразен, като не се констатира наличието на отменителни основания по смисъла на чл. 146 АПК.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на П. Т. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0246-000105/14.06.2023 г., издадена от началника на РУ Б. към ОДМВР С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: